

Иван Вазов
1875 година!!

I

Питаш ме, мамо, що аз тъгувам,
що мойта младост в жалби минавам?
Дали за злато много жалея,
дали за либе ази копнея
или ме болест държи невярна,
та ми лицето така повяна?

II

Като ме питаш, право да кажа:
тежко имане, мамо, не тража.
Нито за либе ази копнея,
нито от скрита болест линея,
най ми е жално, майчице мила,
брата кат гледам в тия теглила!

III

Ако с другари млади, несвесни
фащам да пея весели песни,
мисъл ме тежка завчас намира
и радостта ми гасне, умира.
Ази си казвам: „Ох, защо пейме?
Днеска е време сълзи да лейме!“

IV

Ако съгледам младо девойче
или невяста с гърлести очи,
ази си спомням мойте сестрици,
що ги цалуват мръсни убийци!
И като тъжно със глава климам,
ази въздишам, люто проклинам.

V

Ако се нощем сладко отпущам,
стреснат, уплашен пак се събуждам.

Чувам, че плачат братя клетници,
като се в турски мъчат тъмници,
и кат не мога да ги избава,
ведно с тях и аз плача тогава.

VI

Как да не плача? Те ми са братя!
Нали в едни сме расли обятя?
Нали една кръв лей се у нази?
Техните мъки сещам и ази,
техните болки болят и мене,
с тяхното сърце и мойто стене!

VII

Само когато би се случило
ази да срещна с мъртвец носило,
някаква лекост, мамо, усящам...
И аз му шъпна, па го изпращам:
„Иди, о брате, иди в небето!
Мир на туй няма място проклето!“

VIII

Мамо! Когато мой час удари
и преди тебе смъртта ме свари,
и на ръце ти бледен изстина,
недей да плачеш... недей проклина!
И вий, другари, и вий недейте,
че ви оставям сълзи да лейте!

IX

Но кат за мене камбан заблъска,
нека гласът му драгост да пръска;
нека ви се чини не зов към гробът,
но звън за воля, за радостчица;
звън от окови, що фърля робът,
като оставя тъмна тъмница!

Сопот, 1875, октомври 10

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8372>]